

Буффо

(зі збірки «Волення до Єті», 1957)

Перш мине кохання наше,
потім сто і двісті літ,
потім знов зідемося разом:

лицедійка й лицедій,
фаворити глядачів,
нас зіграють у театрі.

Фарс, розбавлений куплетом,
трішки танцю, повно сміху,
нарис звичаїв правдивий,
гук овацій.

Будеш конче сміховинний
у цих ревнощах на сцені,
в цій краватці.

Голова напівпритомна,
моє серце і корона.
Серце, тріснуте до краю
і корона, що спадає.

Будемо стрічатись далі,
розлучатись, сміх у залі,
про сім гір і сім річок
міркувати у печалі.

І немовби бракувало
справжніх мук нам і поразок –
ще словами докладемо.

Потім вийдемо вклонитись
і завіса рухне вниз.
Публіка подасться спати,
звеселившись до сліз.

Вони житимуть чудово
і приборкають кохання,
тигр із рук їх буде їсти.

А ми все якісь такі,
в ковпаках із бубонцями,
в дзвін їх варварськи заслухані
без тями.

Балада

(зі збірки «Сіль», 1962)

Це балада про убиту,
що зненацька з крісла встала.

Складена у добрій вірі,
написана на папері.

За вікном без занавіс,
це у світлі лампи сталося.

Бачити це кожен міг.

Коли двері зачинились
і убивця збіг по сходах,
вона встала, як живі,
коли тиша їх розбудить.

Встала, шию повертає
і твердими, мов з каблучки,
водить по кутках очима.

Не здіймається в повітрі,
по простій ступа підлозі,
по скрипучих дошках ходить.

Всі сліди після убивці
в грубці палить. До кінця
фотографій, до рубця
шворки із глибин шухляди.

Не задушено її.
Не застрелено її.
Смерть її прийшла незрима.

Може видатись живою,
плакати через дрібнички,
навіть верещати з жаху,
вздівши мишу.

Так багато
є слабинок і дивацтв,
що вдавати дуже просто.

Так, як зводяться, звелася.

Ходить так, як інші ходять.

Ще й у співі чеше коси,
що ростуть.

Вірш на честь

(зі збірки «Сіль», 1962)

Жив собі раз. Придумав нуль.
В непевнім краї. Під зорею
вже, може, темною. Між дат,
котрі чи хтось підтвердить. Без імення
хай навіть спірного. Не залишивши нижче
свого нуля якоїсь думки золотої,
що це життя, немов. Ані легенди,
що до троянди зірваної якось
доставив нуль і зав'язав її в букет.
Що перед смертю на стогорбому верблюді
від'їхав у пустелю. Що заснув
під тінню пальми першості. Що встане,
коли вже все докладно порахують,
аж до піщинки. Ото вже людина.
Щілиною між вигадкою й фактом
він вислизнув із нашої уваги.
До долі кожної тривкий. Скидає з себе
усяку постать, що йому даю.
Над ним зрослася тиша, без шраму після голосу.
Відсутність виглядає тепер як горизонт.
Нуль пишеться один.

Рух

(зі збірки «Сміх та й годі», 1967)

Ти тут плачеш, а вони там
у твоїй сльозі танцюють.
Там гуляють, там забава,
там не знають геть нічого.
Ледь не миготіння люстер.
Ледь не вогники свічок.
Майже східці й галереї.
Мов манжета, мовби жест.
Цей бешкетник водень з киснем.
Ці гульвіси хлор і натрій.
Франт азот у хоровах,
що злітають долі, вгору
і під куполом кружляють.
Ти тут плачеш, їм на втіху.
Eine kleine Nachtmusik.
Хто ти, маско чарівна.

Жіночий портрет

(зі збірки «Велике число», 1976)

Мусить бути на вибір.
Змінюватись, аби лиш нічого не змінилось.
Це легко, неможливо, важко, варто спробувати.
Очі має, як треба, раз блакитні, раз сірі,
чорні, веселі, без причини в сльозах.
Спить із ним, як перша-ліпша, єдина у світі.
Народить йому чотирьох дітей, жодної дитини, одну.
Наївна, але дасть найкращу пораду.
Слабка, але потягне.
Не має голови на плечах, то матиме.
Читає Ясперса і жіночі журнали.
Не знає, для чого цей гвинтик, і збудує міст.
Молода, як завжди молода, досі ще молода.
Тримає в руках горобця з перебитим крилом,
власні гроші на подорож далеку і довгу,
ніж для м'яса, компрес і чарку оковитої.
Куди так біжить, чи не стомилась.
Зовсім ні, лише трішки, дуже, нічого страшного.
Або його любить, або затялася.
На щастя, на нещастя і на яку холеру.

Цибуля

(зі збірки «Велике число», 1976)

Інша справа – цибуля.
В неї нутра немає.
Є наскрізь собою цибуля
Аж до цибульності краю.
Цибуляста назовні,
цибульна аж ген до дна,
могла б зазирнути в себе
без переляку вона.

У нас же чужість і дикість
ледь прикриває шкіра,
геєнна в нас ендогенна,
анатомія аж гуде,
а в цибулі – цибуля,
а не кишок без міри.
Вона раз по раз голісінька
до глибини й т.д.

Буття неспірне цибуля,
цибуля – витвір на славу.
Просто в одній є друга,
над меншою більша простерта,
за черговою наступна,
тобто третя й четверта.
Така доцентрова фуга.
Хор відлунь величавий.

Цибуля – то я розумію:
найкращий живіт, далебі!
Кутається у німби
на славу самій собі.
В нас – нерви, жири, жири,
в нас слизи творяться потай.
І не дозволена нам
довершеності глупота.

Якісь люди

(зі збірки «Мить», 2002)

Якісь люди в утечі від якихось людей.
В якійсь країні під сонцем
і деякими хмарами.

Залишають позаду якесь своє усе,
засіяні поля, якихось курей, собак,
дзеркала, в яких якраз роздивляється себе вогонь.

Тримають на плечах дзбанки і клунки,
чим порожніші, тим із дня на день тяжчі.

Відбувається помалу чиєсь зупинання,
а в галасі чиєсь у когось хліба видирання
і чиєсь мертвим дітям потрясання.

Перед ними якась досі не туди дорога,
не той, який треба, міст
над річкою дивно рожевою.
Навколо якісь постріли, то ближче, то далі,
угорі літак, що трохи кружляє.

Придалась би якась невидимість,
якась бура камінність,
а ще ліпше небувалість
на певний короткий час або й довший.

Щось іще станеться, тільки де і що.
Хтось вийде їм назустріч, тільки коли, хто,
під скількома виглядами і з якими намірами.
Якщо матиме вибір,
може, не схоче бути ворогом
і залишить їм якесь життя.

Лісове мораліте

(зі збірки «Двокрапка», 2006)

Входить до лісу,
а по суті, губиться в ньому.
Впізнає його з льоту, пташиного польоту,
Відльоту мандрівного й прильоту чергового.

Почувається вільним у підпіллі гілля,
в його тінях, підтіннях,
зелених склепіннях,
у тиші, що сипле, мов порошок,
і кришиться що не крок.

Усе тут пов'язує рима,
як у дитячій куплеті.
Між хащами і кущами,
неначе сусіда третій.

Роди, породи бачить, упізнає з ходу,
таємні, взаємні обов'язки і зв'язки,
початки складні, сюжетні лінії неясні,
винятки в глушині.

Знає, що тут часто густо,
що дозріло, підозріло,
що шпарко вгору до хмарки,
а що в щілинах щільно засіло.

Хто там юрмиться у балці, на гілці, у глищі,
чий скоки, підскоки, відскоки в боки,
де тут клен, а де ясен, де берези, де лози,
тільки смерть тут говорить
простою мовою прози.

Знає, що тут тишком-нишком,
стежечки бережком
промчало й пропало,
хоч створене досконало,
добряче надприродне і підприродне.

Знає, де готики до неба дотики,
а де бароко скарби,
що тут вільшанка, там кропив'янка,
що за грибами гриби
й відколи на зрубі з журби
дуби стають на диби.

А вже по тому додому,
через знану добре поляну,
але вже несхожу на ту, котру бачив рано.
І лише між людей огорта його злість,
бо йому кожен винний, хто від інших відмінний.

Є такі люди

(зі збірки «Досить», 2011)

Є такі люди, що справніш виконують життя.
В собі й навколо себе мають лад.
Свій спосіб на усе і вірну відповідь.

Відгадують відразу, хто з ким і хто кого,
навіщо і кудюю.

Єдині істини завірюють печатками,
у шредери вкидають зайві факти,
а незнайомців —
у їм призначені завчасно сегрегатори.

Міркують стільки, скільки варто,
ні миті довше,
бо за цією миттю підстерігає сумнів.

А вже діставши звільнення з буття,
із закладу виходять
через потрібні двері.

Я іноді їм заздрю —
на щастя, це минає.